

Vnitřní uzdravení

Bylo již napsáno mnoho knih na téma Božího uzdravování, ale naprostá většina z nich se týkala uzdravení fyzického – uzdravení nemocí. Pokud se věnují i oblasti vnitřního uzdravení (nebo chcete-li uzdravení duše, uzdravení vnitřních zranění, zklamání apod.), je to obvykle pouze okrajově. Vlastně znám pouze 2 publikace, které jsou tomuto tématu věnovány. Hlavním důvodem je skutečnost, že nás obvykle více trápí naše nemoci a bolesti (které máme stále před očima), než citová zranění, zklamání, odmítnutí apod., která jsou většinou pečlivě schována v podvědomí, přestože zásadním způsobem ovlivňují celý náš způsob života!

Ve svém životě před obrácením (než jsem uvěřil Bohu) jsem se věnoval mnoha okultním záležitostem, mimo jiné i léčitelství. Podle svého tehdejšího poznání jsem soustředil energii, a během pár okamžiků byli nemocní lidé uzdravováni (o démonickém pozadí všech mých mimořádných schopností jsem se dozvěděl až po obrácení). Když jsem uvěřil, počítal jsem tak nějak automaticky s tím, že budu opět uzdravovat nemocné – jen pod „Boží hlavičkou“ a Boží mocí. Modlil jsem se za nemocné, ale jen zřídka byl někdo uzdraven. Namísto toho ke mně začal Bůh mluvit ohledně vnitřního uzdravení.

Nějakou dobu to trvalo, ale nakonec jsem pochopil, že ono uzdravení duše vůbec není „podřadnější záležitostí“, ale záležitostí ve svém důsledku vážnější a důležitější, než fyzické uzdravení. Jak stojí v **Příslaví 18,14: Mužný duch snáší nemoc, ale ducha ubitého kdo unese?** Když jsem se rozhlédl kolem sebe, mohl jsem správnost této věty vidět na každém kroku. Na jedné straně křesťany, kteří přes své fyzické nemoci, tělesné handicapy apod. zářili radostí, na druhé straně křesťany, kterým se na první pohled vše dařilo, byli krásní, úspěšní a obdivovaní, ale přitom byli skleslí, v depresi a s vypětím sil se snažili neskončit se životem.

Dříve jsem se zajímal o psychologii a myslel jsem si, že stačí, když správně rozpoznám příčiny současných potíží u sebe a druhých, a bude automaticky vyhráno. Jak moc jsem se mýlil. Nechci snižovat psychologii a psychiatrii, ale tyto obory jsou schopny pouze odhalit (ne vždy) příčiny problémů, a nabídnout rady, jak se s nimi vyrovnat. Samotnou příčinu však neléčí (a ani nemohou). Je to trochu podobné současné lékařské alopatické medicíně – často se neléčí a neodstraňuje příčina nemoci, ale pouze její projev (bolest, teplota, vysoký krevní tlak apod.).

Z toho, jak reagujeme v určitých situacích, lze s trochou praxe poměrně snadno odhadnout, jakými vnitřními zraněními jsme nejspíš prošli. Často se však nejsme schopni dopátrat skutečného kořenu problému, ale vidíme pouze jeho „ovoce“, které mylně považujeme za samotný kořen. Jak bychom také mohli zjistit, že naše nechuť do života (nebo naopak překotná aktivita a nutkavá touha získat uznání) pramení např. z toho, že během těhotenství naše matka uvažovala o potratu?

Naštěstí existuje řešení. Skutečné řešení a skutečné uzdravení vnitřních zranění, zklamání, odmítnutí, nutkavých a na první pohled nelogických jednání, strachu apod. Jedině milující Bůh, který stojí mimo čas, může vstoupit do našich bolestivých (a často i dávno zapomenutých) vzpomínek, a přinést uzdravení, které ovlivní celý náš život. A On to naštěstí dělá moc rád (pokud Mu to dovolíme!). Většina tohoto pojednání bude věnována nejčastějším vnitřním zraněním (a obvyklým reakcím na ně) a způsobu, jak přijmout uzdravení.

Naše téma je „vnitřní uzdravení“, resp. uzdravení duše. Písmo (bible) nám říká, že máme tělo, ducha a duši (**1. Tesalonickým 5, 23**): **A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvěti a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista.** Fyzické tělo je to, co vidíme při pohledu do zrcadla. Duch je nejvnitřnější nehmotná součást našeho těla, která je nesmrtelná a schopná přímé komunikace s Bohem. Duše je představována naší vůlí, naší myslí a našimi city (pocity). A uzdravení potřebují všechny tyto 3 oblasti duše!

Pravda osvobozuje!

Jeden z neznámějších Ježíšových výroků (**Jan 8, 32**) zní: **Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými**. V originálním řeckém textu je použito slovo „**eleutherósei**“, což doslova znamená „ničím neomezovanými“. Ale jakou pravdu máme poznat? A čím jsme to údajně omezováni? Jestliže jste závislí na čemkoli kromě Boha (např. drogy, alkohol, cigarety, jídlo, čokoláda, pornografie, onanie, gamblerství, ale také např. potřeba uznání od druhých apod.), pak jste bez jakýchkoli pochyb omezováni a nejste svobodní! Pokud máte zraněné srdce, cítíte nenávisť vůči opačnému pohlaví, hořkost vůči rodičům či komukoli jinému, pak jste omezováni a nejste svobodní! Pokud nejste schopni skutečně věřit, že vás Bůh miluje a že je dobrý, pak jste omezováni a nejste svobodní! Podobně bych mohl pokračovat dlouho.

Ježíš se jednou modlil ke svému Otci za své učedníky a říkal: (**Jan 17, 17**): **Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda**. Boží slovo (bible) je tou pravdou, která nás může osvobodit. V 2. dopise Timoteovi 3, 16 se můžete dočíst, že veškeré Písmo (celá bible) je vdechnuté Bohem. Potřebujeme nutně znát Boží slovo (a věřit mu), abychom mohli opravit své mylné představy o Bohu, o sobě a mnoha dalších věcech v životě! Jedině poznání Božího charakteru, vlastního stavu, duchovních zákonů apod. nás může dovést ke změně. Nejprve ke změně smýšlení, to způsobí změnu motivace a tím i naší vůle, a dojde i ke změně našich citů a pocitů. Poslední zmiňovaná oblast (city a pocity) je obvykle tou nejproblémovější, a budu jí proto věnovat nejvíce prostoru.

Změna smýšlení

Možná Vás překvapí, co Vám nyní řeknu, ale pravdou je, že o své proměně a o svém vnitřním uzdravení si do značné míry rozhodujete vy sami! Ohledně změny smýšlení je to velice zřejmé. Začnete číst Boží slovo (bibli), budete prosit za porozumění a přijmete Boží pravdu za svou. Přestanete se řídit podle svých zážitků a pocitů, podle toho, co o vás říkají nebo říkali druzí a podle toho, jak vnímáte sami sebe, a rozhodnete se věřit tomu, co o vás říká Bůh! Bůh (a Jeho slovo) je na rozdíl od našeho poznání (a hlavně našich pocitů) spolehlivý a neměnný - (**Židům 13, 8**): **Ježíš Kristus včera i dnes je tentýž, i na věky**; (**Matouš 24, 35**): **Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou..** Písmo nás nabádá: (**Římanům 12, 2**): **A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.**

Ke změně smýšlení může dojít pouze tehdy, pokud budeme spolupracovat. I v tom je Boží spravedlnost! Pokud nebudeme své myšlení proměňovat tak, aby odpovídalo tomu co říká Boží slovo, nemůže být naše duše uzdravena! Je to jednak proto, že naše mysl je součástí duše, a jednak proto, že naše myšlení velice podstatně ovlivňuje nasměrování naší vůle i naše pocity. Abychom se nepohybovali pouze na teoretické rovině, uvedu klasický příklad toho, jak nesmírně důležité je znát pravdu, a jak pravda a lež radikálně ovlivňují i naše pocity a vůli:

Často se stává, že někdo „uvěří“ a začne hledat Boha ze strachu, např. proto, aby neskončil v „pekle“ (hořícím jezeře). Jak toto nesprávné smýšlení ovlivní život takového člověka? Takový člověk pak bude Boha vidět jako tyrana, který chce uzurpovat jeho vůli, čeká na jeho selhání, aby ho mohl potrestat apod. Písmo ale říká něco jiného: (**Římanům 2, 4**): **Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?** Pokud je motivem k obrácení (pokání) cokoliv jiného než poznání, že Bůh je skutečně dobrý, pak bude život takového člověka utrpením. Celá bible ukazuje Boha jako milujícího Otce, a podle této pravdy potřebujeme změnit své smýšlení. Často to není jednoduché – uvěřit Bohu, přestože naše zkušenosti, „znanosti“ a pocity říkají něco úplně jiného. Ale to je ta naše část, bez které k proměně našeho myšlení, postojů, charakteru, vůle a pocitů nemůže dojít! Ke změně našeho smýšlení většinou nedojde okamžitě. Podle starých schémat jsme uvažovali a jednali mnoho roků, a tak bude nejspíš zapotřebí nějaké doby, než se přijímaná biblická pravda stane skutečně naší součástí. Kromě samotného poznávání pravdy bych proto doporučoval modlitby za to, aby se ony pravdy dostaly nejen do naší „hlavy“, ale i do „srdce“!

Změna nasměrování naší vůle

Proměna naší vůle úzce souvisí s předchozím tématem – s obnovou mysli. Jestliže nebude obnovena naše mysl, nebude moci být proměněna ani naše vůle. Ze špatných postojů a z nesprávného pochopení jen těžko můžeme dělat dobrá rozhodnutí. Dokud jsme žili bez Boha, dělali jsme svá rozhodnutí téměř výhradně na podkladě toho, co bylo podle našeho poznání pro nás tím nejlepším. V praxi to pak znamenalo jednat tak, abychom z toho měli co nejlepší užitek – co nejvíc peněz, majetku, potěšení, uznání apod. Když jsme uvěřili, náš znovuzrozený duch začal ovlivňovat naši duši – naše myšlení, touhy, city a pocity. Stále však máme svobodnou vůli a můžeme se dál rozhodovat, co chceme a budeme dělat. Můžeme se rozhodnout žít si život podle svého a naplnit si své chutě a touhy vlastním způsobem. Nebo se svou vůlí můžeme rozhodnout důvěřovat Bohu, hledat Jeho cesty, Jeho vůli pro náš život, a spolehnout se na Jeho lásku k nám.

Naší padlou přirozeností bylo dělat si vše podle svého, k uspokojení našich potřeb a přání. V ekumenickém překladu dopisu (**Římanům 8, 7-8**) stojí: **Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.** Tento překlad sice není doslovný, ale myslím, že přesně vystihuje situaci. Naše tělesné touhy obvykle neodpovídají tomu, co chce Bůh (alespoň ne do té doby, dokud naše myšlení a pocity nejsou obnoveny). Celou situaci nám popisují verše z dopisu (**Galatským 5, 16-26**): **Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nedokonáte. Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. Jste-li vedeni Duchem, nejste pod Zákonem. Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložstvo, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, stranictví, rozdělení, sekty, závisti, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království. Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon. Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Jsme-li Duchem živi, Ducha také následujme. Nehledejme marnou slávu, navzájem se neprovokujme a jedni druhým nezávidme.**

Dokud budeme v těle tady na zemi, vždy budeme muset vůlí zápasit o správná rozhodnutí.

Uzdravení vnitřních zranění

Žijeme v porušeném světě, a tak asi neexistuje člověk, který by životem prošel bez nějakého citového zranění. Snad každý se v různé míře setkal s nějakou formou odmítnutí a kritikou. Na tu bolest a strach jsme nějakým způsobem zareagovali, a to do značné míry ovlivnilo celý náš další život. Nejčastějšími reakcí bylo samozřejmě zklamání, hořkost a uzavření se do sebe.

Přijmout uzdravení od Boha je možné, bude to však vyžadovat naší spolupráci. V duchovním světě totiž existují zákony, které fungují stejně spolehlivě jako ty přírodní! Pokud někdo vypadne z 10. patra, zákon zemské přitažlivosti a zákon setrvačnosti spolehlivě zajistí, že se člověk na zemi rozplácne – s minimální šancí na přežití. Jeden z nejdůležitějších duchovních zákonů, který se týká našeho problému, zní: „**Pokud neodpustíte, nebude vám odpuštěno!**“ Písmo se tímto principem zabývá na mnoha místech, a jistě to není náhodou. Modlil jsem se za vnitřní uzdravení s mnoha lidmi, a pokud nebyli uzdraveni, **vždy** byla důvodem jejich hořkost a neodpuštění vůči osobě, která jim zranění způsobila. Když se dané osobě rozhodli odpustit, obvykle byli okamžitě uzdraveni! Podívejme se nyní na některá místa v Písmu, která se problémem neodpuštění zabývají:

Marek 11, 25-26 (EP): A kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení." Jestliže však vy neodpustíte, ani váš Otec, který je v nebesích, vám neodpustí vaše přestoupení.

To samé stojí např. v dopise (**Efezským 4, 32**) a dopise (**Koloským 3,13**). Prakticky vysvětlený příklad najdeme v Ježíšově podobenství o nemilosrdném služebníkovi - (**Matouš 18, 23-35**): **"Proto je království Nebes podobné člověku králi, který chtěl provést vyúčtování se svými otroky. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu byl dlužen deset tisíc talentů. Protože však neměl čím zaplatit, rozkázal ho pán prodat i se ženou a dětmi i se vším, co má, aby tak splatil svůj dluh. Otrok padl na zem, klaněl se mu a říkal: 'Měj se mnou trpělivost, pane, a všechno ti vrátím!' I slítoval se pán nad tím otrokem, propustil ho a dluh mu odpustil. Ale když onen otrok vyšel,**

nalezl jednoho ze svých spoluotroků, který mu byl dlužen sto denárů; popadl ho a začal ho škrtit, říká: 'Zplat, co mi dlužíš!' Jeho spoluotrok padl na zem a prosil ho: 'Měj se mnou strpení, a zaplatím ti.' On však nechtěl, ale šel a uvrhl ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluotroci uviděli, co se přihodilo, velmi se zarmoutili; šli a oznámili pánu všechno, co se stalo. Potom si ho jeho pán zavola a řekl mu: 'Otroku zlý, celý ten dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě poprosil. Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluotrokem, jako jsem se i já smiloval nad tebou?' A jeho pán se rozhněval a předal ho mučitelům, dokud mu nezaplatí celý dluh. Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru." (pozn. autora: 1 talent je obrovská částka – stříbrný talent odpovídal asi 46kg stříbra, zlatý talent odpovídal asi 92kg zlata. Deset tisíc talentů je částka nebo chcete-li cena, kterou nikdo není schopen splatit. S naším „dluhem“ vůči Bohu je to podobné.). V 34. verši je psáno, že pán vydal mučitelům (řecky „basanisté“ – trapičům, mučitelům, působícím bolest) služebníka, který neodpustil. A to je přesně to, co se děje nám, když neodpouštíme! Domnívám se, že je zde řeč o demonech (trapičích).

Bůh poslal na tento svět svého jediného syna Ježíše, aby položil svůj život kvůli tomu, aby každému mohly být odpuštěny všechny jeho hříchy (**Jan 3, 16** ; **1. Janův 2, 12**). Ježíš zaplatil tu nejvyšší možnou cenu (svůj život) za naše hříchy. Bylo nám vše odpuštěno a i my máme podobně odpustit všem. Jestliže to neděláme, sami se odsuzujeme a stavíme pod prokletí! Pokud chceme, aby nám bylo odpuštěno a abychom mohli být uzdraveni, musíme my sami odpustit druhým jejich přestoupení!

O tom, že Bůh uzdravuje zlomená srdce si můžete přečíst i v Písmu. Např. v **žalmu 147, 3** stojí, že **Jehova uzdravuje ty, kdo jsou zkrúšeni v srdci, jejich rány obvazuje**. Další nádherné místo je **Izajáš 61, 1-3**: **Duch Panovníka Jehovy je nade mnou. Jehova mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkrúšených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Jehovovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlíci, pozvednout truchlíci na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje**. Když byl jednou Ježíš v synagóze v Nazaretu, dali mu toto proroctví proroka Izajáše přečíst: **Lukáš 4, 18-19**: (Kral.) **Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkrúšené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu, a zvěstovati léto Páně vzácné**. (Záměrně jsem v tomto případě zvolil kralický překlad, neboť ostatní překlady nepřekládají výraz „zkrúšené srdcem“, přestože to tak v originálním řeckém textu stojí.).

Nyní, když již víme, že Bůh skutečně uzdravuje ty, kteří mají bolavé či zlomené srdce (pokud jsou ochotni odpustit původcům jejich zranění, resp. všem), pojďme se podívat na nejčastější formy zranění, obvyklé reakce na ně, a na vliv na budoucí život.

Zranění způsobená ještě před naším narozením

Je to velice smutné, ale velké množství vnitřních zranění má původ v době ještě před naším narozením. Např. z veršů **Lukáš 1, 40-44** je zjevné, že i duch ještě nenarozeného dítěte je velice citlivý a prožívá emoce. Pokud se budoucí rodiče dopustí určitých „chyb“, bude to mít rozsáhlé následky pro budoucí život jejich potomka!

Úvahy o přerušení těhotenství

Někdy se stane, že přijde žena do jiného stavu jaksi nevhod. Může se jednat např. o těhotenství mimo manželství, v nepříznivé situaci (ekonomická nouze, problém s bydlením, studium, zdravotní situace apod.). Obvykle pak na řadu přichází myšlenky na umělé přerušení těhotenství - potrat. Přestože nakonec k potratu nedojde, pro dítě budou tyto úvahy těžkou ranou, ze které se bez Boží pomoci nebude mít šanci uzdravit!

Takovéto úvahy dítě vnímá jako své odmítnutí. Vnímá, že není vítáno (je nechtěné), že je navíc. Neví, zda vůbec bude žít. Obvyklým důsledkem je to, že když se poté dítě narodí, je ospalé, lhostejné, malátné, neumí se s vervou pustit do života. Tyto problémy obvykle pokračují v dalším životě a projevují se zejména zpomaleným vývojem, celkovou nejistotou a neprůbojností.

Požadavek na pohlaví dítěte

Tak tohle je opravdu jedna z nejhorších věcí, které se budoucí rodiče mohou dopustit. Řeči ve stylu: „Chci holčičku“, nebo naopak „Chci kluka!“ mohou způsobit nedozírné škody (a skutečně je také způsobují)! Pokud má dítě opačné pohlaví, než jaké si jeho nerozumní rodiče přejí, prožívá podobně jako v předchozím případě odmítnutí. Ví, že jakmile se narodí, každému bude jasné, že nemá požadované pohlaví. Takové dítě vnímá, že je nechtěné.

Před několika lety jsme se modlili s bratrem a se švagrovou za jedno děvče, které bylo velice nejisté (taková „šedá myška“). Pán nám ukázal, že u ní hraje roli „duch smrti“. V Ježíšově jménu jsme tohoto ducha vyhnali. Později jsme se od ní dozvěděli, že její rodiče si přáli chlapce. Odmítnuté dítě (opačné pohlaví, úvahy o potratu apod.) může zklamání přivést k myšlence, že by se raději nenarodilo. Tato myšlenka je pak vlastně pozváním např. právě pro zmiňovaného „ducha smrti“!

Když jsem se za toto děvče modlil druhý den, prosil jsem Ježíše, aby toto hluboké zranění uzdravil. Později mi vyprávěla, že prožila, jak je v bříšku své matky, kope nohama, mává rukama a raduje se. Účinek tohoto uzdravení je téměř neuvěřitelný. Nyní již není žádná „šedá myška“, ale sebejistá, krásná mladá dáma.

Další možnou reakcí dítěte (pokud má „nechtěné“ pohlaví) je touha po jeho změně. Děvče chce být „toužebně očekávaným synem“ svého otce, případně chce chlapec být „očekávanou dcerou“. I sekulární svět říká, že každý v sobě máme ženskou a mužskou složku. U muže silně převažuje ta mužská složka, u ženy zase ta ženská. V případě, že si rodiče přejí dítě s opačným pohlavím, může touha dítěte „vyhovět rodičům“ způsobit „přehození“ těchto pólů. Tímto způsobem pak vznikají některé případy homosexuality či lesbizmu.

Nemám s touto oblastí prozatím žádné zkušenosti, ale manželé Sandfordovi (mající rozsáhlou službu vnitřního uzdravování) tvrdí, že hlavní příčinou homosexuality (ať mužské či ženské) je nedostatek otcovské lásky a pochopení. Říkají navíc, že není pravda, že homosexualita je „doživotní úděl“. Každý homosexuál, který je navštívil s tím, že chce být uzdravený, byl prý uzdraven!

Odložené dítě

Ať se již jedná o odložení dítěte k adopci, do dětského domova nebo např. k „babičce a dědečkovi“, dítě to vždy vnímá jako odmítnutí ze strany jeho rodičů. Vůbec při tom nehraje roli, jaké důvody k tomu jeho rodiče vedli. Takto zraněné dítě prožívá strach a obvykle vůbec není schopné přijímat lásku. Bojí se, aby ho ten nový „rodič“ také neodmítnul a nedal někam pryč. Bojí se před někým otevřít a uzavře své srdce, aby se chránilo před podobnými zraněními. To je typický příklad chování dětí adoptovaných z dětského domova!

S touto formou zranění mám bohužel bohaté zkušenosti i u sebe. Pár týdnů po porodu musela moje matka na operaci žlučníku, a tak mne dali „k babičce“. Babička se o mne starala až asi do mých tří let. Z následků tohoto kroku (+ několika dalších) jsem ještě do dnešního dne nebyl zcela uzdraven. Vytvořil jsem si výborný vztah ke své babičce, ale nikoli ke své matce. Vždy jsem podvědomě prožíval strach z odmítnutí, což mne nutilo k různým velkým výkonům, abych si přijetí a lásku zasloužil. Projevovala se u mne extrémní orientace na výkon (vysvětlím později). Přes všechnu snahu jsem nebyl schopen přijímat a vůbec uvěřit v lásku, což se negativně promítalo i do mého vztahu s dívkami i s Bohem. Přes uzavřené srdce se žádná láska prostě nemůže dostat.

Kromě výše zmiňovaných následků u odložených dětí (např. zmiňované děti z dětských domovů) mívají tyto děti v pozdějším věku problémy s jídlem (např. bulimie), kradou, lžou apod.

Orientace na výkon

Orientace na výkon je jednou z nejčastějších reakcí na odmítnutí jakéhokoli druhu. K orientaci na výkon dochází např. kvůli odmítnutí ještě před narozením dítěte (úvahy o potratu, opačné pohlaví dítěte apod.), v útlém věku i v dospívání. Řekl bych však, že orientace na výkon je častěji záležitostí zranění v útlém věku, a ještě více v době dospívání. Hlavní vinu nesou obvykle rodiče. Příčinou je vlastně vždy absence bezpodmínečného přijetí a bezpodmínečné lásky. Jedná se o to, že dítě z nějakého důvodu přijme za svou myšlenku, že lásku si musí zasloužit, že přijetí a láska jsou vždy pouze „za něco“! Lásku svých rodičů si dítě sice obvykle nijak zasloužit nemusí, přesto tuto mylnou informaci z jejich chování může snadno pochopit. Téměř každý z nás to někdy zažil: „dostaneš hračku, pokud budeš hodný, uklidíš si pokoj apod.; dostaneš 100 korun, když budeš mít samé jedničky; budeme na tebe pyšní, pokud vyhraješ v závodech apod.“

Když dítě přinese samé jedničky, obvykle ho rodiče obejmou a řeknou mu: ty si náš kluk (naše holčička), jsi šikovný, máme Tě moc rádi a jsme na Tebe pyšní. Pokud vysvědčení, dětský pokoj, sportovní výkony apod. nevypadají podle představ rodičů, pak je konec s dárky a projevováním lásky. Občas, když děti něco vyvedou (a s tím se prostě u dětí musí počítat), uslyší něco ve stylu: „Jdi pryč, jsi zlobivý kluk (zlobivé děvče). Nemám Tě rád (a), přijď, až to bude v pořádku, až se změníš!“

Nevím, co by jste z takového přístupu vydedukovali vy, ale já i přes pokročilý věk jedině: „láska je forma odměny, není to nic bezpodmínečného. Musím si ji zasloužit. Nesmím nic rozbít, musím mít nejlepší známky ve třídě, musím nejrychleji běhat, nejdál skákat, musím být manuálně zručný, musím všechno zvládnout. Pak si určitě přijetí a lásku rodičů a všech kolem zasloužím.“

Zrůdnost tohoto podvědomého uvažování je v tom, že takový člověk není schopen v bezpodmínečnou lásku uvěřit. Pokud se obrátí (uvěří Bohu), chvíli v bezpodmínečnou lásku věřit bude, ale po krátké době opět vyraší tento jedovatý kořen, a bude si chtít Boží lásku zasloužit. Nejspíš se bude zúčastňovat všech sborových aktivit, bude naprosto spolehlivý, bude se snažit hodně modlit a postit, jen aby ho Bůh (a samozřejmě i ostatní) přijal, nebo neodmítnul. Všechna ta aktivita je pouze důsledkem strachu z odmítnutí (bez kvalit a výkonů nejsem hoden přijetí a lásky). Takový člověk nejspíš nebude rád číst bibli (pokud náhodou nebude chtít vyniknout i v této oblasti), protože v ní bude vidět pouze desítky a stovky příkazů, zákazů a nařízení. Verše o Boží bezpodmínečné lásce se úplně ztratí v záplavě všech těch příkazů, vyhrožování Gehenu (hořícím jezerem – lidově peklem), varováními před Božími soudy apod.

Protože uznání rodičů a pochvala byly vždy spojeny s projevem lásky, bude takovýto člověk usilovat o uznání od druhých i od Boha, navíc vždy s podvědomým či vědomým strachem z odmítnutí. Je to nekonečný kolotoč „nadlidských“ výkonů, který může být zastaven jedině stejným způsobem, jako důsledky všech ostatních zranění - poznáním kořene problému, odpuštění těm, kteří se vůči němu (ní) provinili, a přijetí Božího uzdravení. Jedině tehdy se takový člověk může konečně zastavit, uvolnit se a být otevřený beze strachu z odmítnutí kvůli svým chybám, důvěřující Bohu v jeho bezpodmínečné přijetí a lásku.

S hledáním potvrzení (uznání, přijetí) od lidí je dokonce spojeno prokletí - a týká se i tohoto problému (orientace na výkon)! **(Jeremjáš 17, 5-6): Toto praví Jehova : "Proklet bud' muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Jehovy. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet.** Jako by toho nebylo málo s tou veškerou honičkou za uznáním, člověk orientovaný na výkon ještě propadá kletbě samotného Boha!

Člověk orientovaný na výkon nemá šanci ani prožít realitu Ježíšovy nabídky **Matouš 11, 28-30: Pojd'te ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek. Vezměte mé jho na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.**

Kamenné srdce

Kamenné srdce je „postižení“, které velice úzce souvisí s orientací na výkon, a často se tyto následky vnitřních zranění vyskytují současně. Někdy bývá problém je od sebe vůbec oddělit. Kamenné srdce je popis stavu, kdy odmítnutý a zraněný člověk zatvrdí své srdce, aby se bránil před dalším zklamáním od svého okolí.

Zpočátku je člověk otevřený, mluví o svých radostech, starostech, selháních, nebojí se vyjadřovat své city apod. Pokud někdo těchto informací zneužije, postaví si okolo svého srdce zeď, která jej má chránit před dalšími zklamáními. Ty nejpevnější ochranné zdi si stavíme, když jsme odmítnuti někým, na kom nám velice záleží. Například nezkušený mladík bez zábrán se vyzná dívce s tím, jak moc ji miluje, ale je odmítnut. Nebo se prostě rozpadne vztah, do kterého alespoň jeden z nich dával celé své srdce. Přirozenou (i když nerozumnou) obranou je vybudování ochranných zdí kolem svého srdce. Výsledek: Mladík se buď bude dalším vztahům vyhýbat, nebo do nich vstoupí pouze „povrchně“, bez toho, aby protějšku skutečně otevřel své srdce (po vybudování ochranných zdí to ve skutečnosti ani není možné). Další, ještě smutnější možností je, že se za své zranění bude mstít, a v případných vztazích bude chtít být on tím, kdo odmítá a kdo ukončuje vztah. Bohužel to není pouze nějaká nepravděpodobná varianta, ale přímý důsledek neodpuštění a hořkosti zraněného člověka.

Ochranné zdi okolo srdce mají sloužit jako ochrana před zraněním od osoby, která nám ublížila. To je však pouze naše přání, skutečnost je totiž jiná. Nejedná se totiž o nějaký selektivní filtr, ale o skutečnou zeď. Ta nás sice chrání proti zraněním z odmítnutí a od dalších zklamání, ale zároveň zabraňuje, abychom byli schopni např. přijímat lásku či jakékoli dary.

Člověk s kamenným srdcem není schopen přijmout jakýkoliv dar, protože nechce být za nic vděčný. Nechce být nikomu zavázán, žádný dar nebere jako projev přízně či lásky, ale jako něco podmínečného – jakousi zálohu na pomoc jeho dárci. Tento postoj se pak pochopitelně přenáší i do vztahů a samozřejmě i života s Bohem. Takový člověk vnímá Boha jako někoho, kdo ho chce připravit o jeho svobodnou vůli, chce po něm neuvěřitelné množství práce, nutí ho do modlení, půstů, čtení bible, evangelizování apod., neustále mu připomíná, že mu musí být vděčný za záchranu (spasení), a ještě neustále vyhrožuje „peklem“. Život s Bohem není pro takového člověka radostí, ale utrpením. Ať udělá cokoli, nikdy podle bible nemůže splatit svůj dluh vůči Bohu, a proto je „nucen“ být Mu vděčný. Nesplacitelný dluh (závazek) a s tím související nutnost vděčnosti je pro člověka zaměřeného na výkon tím nejhorším utrpením! Bůh pak není milujícím Otcem, ale tím nejhorší tyranem.

Člověk s kamenným srdcem přitom může a nejspíš i bude dělat mnoho dobrých skutků, bude štědrý, ale sám od nikoho pomoc nepřijme. Všechny ty dobré skutky ve skutečnosti nebudou z lásky! Kamenné srdce (srdce obrněné proti zranění) je prakticky neschopné lásku přijímat ani dávat!

Podívejme se zpět na výše uvedené verše z proroka Jeremjáše: Bible říká, že člověk, který spoléhá na lidi, který je závislý na jejich uznání, nebo který se spoléhá sám na sebe (např. na své ochranné mechanismy) bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet. Jak přesný obraz toho, co se skutečně děje. Přestože se setká s dobrými věcmi, dobrými dary a snad i s láskou, to dobro neokusí. Nebude schopen to přijmout a vychutnat si to. Přestože Bůh je dobrý, takový člověk to nebude mít šanci okoušet.

Vnitřní zapřisáhnutí (zařeknutí se)

Vnitřní zapřisáhnutí je další, velmi častou formou našeho reagování na zranění. Jeho důsledkem jsou opět ochranné zdi kolem srdce, nadto však sebou nese ještě další závažné problémy. K vnitřnímu zapřisáhnutí dochází jak v dětství (většina), tak v dospělém věku. Problémem těch zařeknutí se, která jsme učinili v dětství je to, že si na ně již nevzpomínáme. To však nemění nic na tom, že spolehlivě fungují dál. Bez pomoci Ducha svatého většinou nemáme šanci si na ně vzpomenout. Jsou to skutečné pevnosti, které nezmizí ani po našem obrácení a znovuzrození.

Vnitřní zapřisáhnutí se od všech předešlých typů zranění liší i ve způsobu, jak s nimi jednat. U předchozích typů špatných reakcí stačilo obvykle odpustit tomu, kdo nám ublížil, vyznat své neodpuštění a hořkost coby hřích Bohu, poprosit Boha za odpuštění a přijmout jej. Pak mohl dotyčný

prosit Boha za vnitřní uzdravení a skutečně jej očekávat. U vnitřních zařeknutí je nutné zbořit vystavené pevnosti v Ježíšově autoritě – modlitby nestačí!!!

Uvedu vám příklad ze svého života. Kam až má paměť sahá, měl jsem problémy s kamenným srdcem. Ale bylo to „únosné“. Jednou jsem se zamiloval do jedné dívky, a vztah se po nějaké době rozpadl. Moc mne to sebralo. První 3 měsíce jsem téměř nespál a dalšího půl roku jen velmi špatně. Učinil jsem vnitřní zapřísáhnutí: „Už nikdy se nechci zamilovat!“. A toto sebekprokletí (ano, skutečně se jedná o formu kletby vyslovenou nad sebou samým) skutečně fungovalo. Byl jsem sice docela dobře obrněný proti podobným zraněním, ale i mé kamenné srdce bylo ještě kamennější (neschopnost přijmout pomoc či dar od kohokoli). Jednou, když jsme se modlili, měla jedna sestra vidění, které se mne týkalo. Řekla, že viděla mé srdce v tanku. Nejspíš se tomu zasmějete, ale situace tomu docela odpovídala. Když jsem se pozdě večer vracel domů, „vzpomenul“ jsem si na své zapřísáhnutí. Poprosil jsem Ježíše, aby mi ty pevnosti kolem srdce odstranil a uzdravil mé srdce. Jeho odpověď mne překvapila. Řekl mi, že On mi ty zdi nevystavěl, že jsem si je vystavěl sám, a že je musím v Jeho autoritě zbořit já sám! Několik dní jsem pak bojoval s tím, že po jejich zboření zase budu zranitelný, ale nakonec jsem se rozhodl důvěřovat Ježíši, že mne z případných zranění uzdraví. Vyznal jsem Bohu své jednání jako hřích, poprosil za odpuštění, a v Ježíšově jménu jsem ty pevnosti zbořil. Účinek byl zjevný. Mé srdce začalo být opět citlivé a i další vidění mého srdce bylo mnohem příjemnější.

Vnitřních zapřísáhnutí je obrovské množství, a dělá (dělal) je každý z nás. Někdo se nám zasměje, když mu otevřeme své srdce a mluvíme o svých selháních. Naší reakcí pak může být vnitřní zapřísáhnutí: „Raději už nebudu před nikým otevřený!“. Přejdeme domů (k nadřícenému apod.) a přiznáme se, co jsme vyvedli (rozbili, ztratili apod.). Rodiče (nebo nadřícený, kolega, kamarád apod.) nás přísně potrestají. Naší reakcí pak může být zapřísáhnutí: „Moudřejší je lhát a zapírat, raději se již nebudu dobrovolně k ničemu přiznávat!“. V manželstvích bývá asi nejčastějším problémem nedostatek komunikace. A jak každý ví, není to problém žen. Jedná se o to, že ženy mají v porovnání s muži nesrovnatelně lepší paměť na to, co kdo kdy řekl nebo udělal. Dítě (chlapec) něco řekne své matce, ale ta ho dostane připomínkou toho, co řekl před týdnem, měsícem či rokem, co udělal, co rozbil apod. Chlapec tak dojde k jednoduchému závěru: „Lepší je nic neříkat, aby se to nemohlo obrátit proti mě!“ Tohle zařeknutí se pak bude spolehlivě fungovat, např. právě ve zmiňovaném manželství. Muž by chtěl být ke své ženě otevřený a sdílet se sní o všem, ale toto sebekprokletí bude spolehlivě fungovat, a jeho podvědomí mu připomene: „Je nebezpečné říkat něco před ženou, může to být vždy použito proti tobě!“ I když se vůlí přinutí „otevřít se a sdílet se“, po krátké době vše zapadne zpět do starých kolejí.

Neexistují žádná dobrá zapřísáhnutí! Mohou na první pohled vypadat dobře, ale jejich ovoce zkrátka dobré být nemůže. Ani zařeknutí se jako „Nikdy nebudu své ženě nevěrný“, Nikdy nebudu lhát, krást apod.“, „Nikdy si nevezmu za muže alkoholika, jako byl můj otec“ apod. nejsou dobrá. Je to totiž spoléhání se na svou sílu, vůli a schopnosti místo na Ježíše, čímž se vystavujeme nebezpečí, že budeme pyšní (na to, že jsme to dokázali mi sami), a dostáváme se pod prokletí, o kterém jsme se již zmiňovali (**Jeremjáš 7, 5-8**). Správným řešením je zlomení těchto zařeknutí se, a odevzdání všech těch „dobrých rozhodnutí“ Bohu.

Ještě bych se rád vrátil ke svému poslednímu příkladu: „Nikdy si nevezmu za muže alkoholika, jako byl můj otec“. Toto zapřísáhnutí bude mít nejspíš opačný efekt. Na vině je neodpuštění a hořkost. Výsledkem je nejčastěji to, že taková žena nakonec skončí v manželství s alkoholikem. Pokud si ho přímo nevezme (zřídka), pak jej z něho udělá. Takovou moc má hořkost a neodpuštění, ještě k tomu v kombinaci s nějakým zapřísáhnutím. Stejný efekt mají i ostatní sebezapření!

Hořkost – zákon setby a sklizně

Někde na začátku tohoto vyučování jsem se zmiňoval o jednom duchovním zákonu, který funguje stejně spolehlivě jako známé přírodní zákony (neodpustíš – nebude Ti odpuštěno). Myslím, že je právě čas zmínit se o dalším, stejně spolehlivém zákonu, totiž o zákonu setby a sklizně. V novém zákoně (Nové smlouvě, Novém kovenantu – zkrátka v řecky psané části bible) najdeme mnoho příkladů a veršů, které se vztahují k tomuto principu. Vlastně se dá říci, že i ono „Pokud neodpustíš, nebude Ti odpuštěno!“ je vlastně pouze naplněním zákona setby a sklizně. Zasejete neodpuštění, a neodpuštění i sklídíte! (**Galatským 6,7**): **Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.** Jak jednoduché. Přesto jsme nesmírně překvapeni, proč se nám dějí špatné věci – stejné věci, kvůli kterým jsme někoho kdysi odsoudili a drželi si vůči němu hořkost.

Podívejme se na další podobné místo, na Ježíšovo důrazné varování: **Marek 4, 24: Řekl jim také: "Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou vám bude naměřeno, a ještě přidáno.** Zákon setby a sklizně funguje i ve fyzickém světě. Ať zasejete cokoli, úroda (sklizeň) bude podstatně větší! Pokud rozséváte pokoj, pak na vás přijde pokoj – a ještě k tomu zesílený. Pokud zasíváte hořkost, pomluvy apod., pak se vám vše časem vrátí na hlavu – a zesílené!

Většina lidí, i těch, kteří Boha neznají, zná alespoň přibližně tzv. Desatero Božích přikázání. Jedním z přikázání je i **Deuteronomium 5, 16: Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Jehova, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Jehova, tvůj Bůh.** I v nové smlouvě najdeme odkazy na toto přikázání: **Efezským 6, 1-3: Děti, poslouvejte své rodiče v Pánu, protože to je spravedlivé. `Cti svého otce a matku` to je první přikázání se zaslíbením `aby ti bylo dobře a abys byl dlouhověky na zemi.`**

Trochu jsem přemýšlel o tom, proč si Bůh jako jediné přikázání se zaslíbením "vybral" právě „úctu k rodičům“. Možná chtěl dát lidem na vědomí, že se jedná o velice důležitou věc – bez dalšího vysvětlování. Rodiče nikoho z nás nebyli a ani nejsou dokonalí. Někdy (a nejspíš dokonce poměrně často) se prostě stane, že nám nějak ublíží. Naší reakcí by měla být nadále úcta a okamžité odpuštění, ale zkuste to vysvětlit malému dítěti! Ne snad, že by to v dospělém věku bylo jednoduché. Úcta k rodičům je problémem proto, že jsou to právě oni, kdo s námi tráví mnoho času, a kdo má tudíž nejvíce příležitostí udělat chybu a nějak nás zklamat a zranit.

Celé toto téma se týká hořkosti, což je vlastně neodpuštění. Bible nás na mnoha místech ohledně hořkosti vyučuje, já se však pro účely tohoto rozboru zmíním pouze o jediném místě: **Židům 12, 15: Dbejte na to, aby se někdo nepřipravoval o Boží milost, aby vás netrápil nějaký vzhůru rostoucí kořen hořkosti a aby skrze něj nebyli poskvrněni mnozí.** Jak vidíte, i hořkost roste, a má moc poskvrnit (zasáhnout, nakazit, pošpinit) mnohé.

Pokusím se uvést praktické příklady zákona setby a sklizně: Děvče odsoudí svého otce za to, že je hrubián (bije svou ženu i ji), alkoholik a téměř nikdy není doma. Tento kořen hořkosti bude růst, a jednou přinese svou úrodu. Toto děvče nejspíš nakonec bude mít za manžela hrubiána, který ji bude mlátit, bude se opíjet a domů se bude chodit pouze najíst a vyspat. Nebude to ale žádná smůla, která ji celý život provází, a ani to nebude Boží hněv či trest, bude to pouze výsledek zákona setby a sklizně. Žena si samozřejmě nevezme za manžela alkoholika, který by ji byl, ale svým kořenem hořkosti vůči otci jej z něho udělá. Vidíte v tom, jak hořkost dokáže poskvrnit druhé (v tomto případě manžela)?

Pokud je hořkost za nějaké špatné chování adresována všem mužům (všichni muži jsou hrubiáni, kteří umí jen ubližovat a zesměšňovat), pak stejné plody své hořkosti bude sklízet od všech mužů. Muži v jejím okolí ani nic takového nebudou chtít dělat, a nejspíše se tak budou chovat pouze v její přítomnosti. Její kořen hořkosti je totiž pošpiní. Tato žena již nejspíš dávno zapomněla, co kdysi o mužích pronesla, ale to zaseté semínko hořkosti vyklíčilo a přineslo mnohonásobnou úrodu.

Samozřejmě to platí i o opačném pohlaví (stejně jako všechna ostatní zmiňovaná vnitřní zranění). Chlapec si např. všimne, že jeho matka mu neustále hubuje, nic mu nechce dovolit, hádá se s otcem a křičí na něj. Nezáleží přitom vůbec na důvodech jejího jednání. Chlapec nejspíš svou matku odsoudí a vznikne u něj kořen hořkosti, který může mít např. následující podobu: „Ženy pouze kritizují, hádají se, křičí a omezují druhé“. Zákon setby a sklizně opět přinese své ovoce, a jeho manželka bude brzy podobná jeho matce. Kritizovat a hádat se s ním budou nejspíš i ženy, s kterými se bude setkávat.

Další příklad: Chlapec nebo děvče žije v rodině, kde není zvykem projevovat city, a kde nikdo nikoho za nic nechválí (pouze kritizuje) a nepovzbuzuje. Chlapec z toho vyvodí, že své city nesmí dávat najevo a odsoudí rodiče za to, že ho nikdy nepochválí a nepovzbuzují jej. Výsledkem bude nejspíš to, že se nebude schopen se svými city s nikým sdílet (ani se svou manželkou, přestože po tom vlastně touží), a že od nikoho nedostane pochvalu ani povzbuzení. Může udělat jakkoli úžasnou věc, ale lidé kolem to na první pohled nelogicky neocení. Je to proto, že jsou kořenem jeho hořkosti pošpinění.

Jednoduše se dá říci, že lidé okolo nás reagují na naši hořkost a na naše nevyslovená očekávání. Žena zklamaná mužem či muži (např. kvůli nevěře a jejímu neodpuštění) bude podvědomě či dokonce i vědomě očekávat podobné jednání od všech mužů. Její hořkost je nejspíš ovlivní natolik, že se nakonec nevěry skutečně dopustí.

UVědomuji si, že výraz „pošpinění“ či „nakažení“ v souvislosti s hořkostí (neodpuštěným zraněním) není obvykle používán. Podívejme se však na jednoduchý (a věřím že naprosto názorný a typický) příklad toho, že se skutečně jedná o „pošpinění“. Představte si, že Vás navštíví sousedka, a bude si Vám stěžovat na svého šéfa. Řekne Vám, jak je hrubý, když se opozdí o pár minut, že krade a je nevěrný své manželce se svou sekretářkou apod. Přestože jste jejího šéfa nikdy neviděl (a), sousedčina hořkost jej „pošpinila“. Ale nepošpinila pouze jejího šéfa (i kdyby to byla pravda), ale i vás. Přestože jejího šéfa vůbec neznáte, budete vůči němu pociťovat hořkost! Jak vidíte, hořkost je nakažlivá! I proto nás Písmo varuje před pomlouváním (např. **1. Petrův 2, 1**), zejména pak ženy (např. **1. Timoteovi 3, 11** ; **Titovi 2, 3**).

Věřím, že jste tento nesmírně důležitý princip pochopili, a dokážete jej sami aplikovat na různé typy hořkosti, které jste snad vůči někomu drželi.

Pojďme se nyní podívat na způsob, jak se kořenů hořkosti zbavit, a jak zastavit ten zákon sklizně, který nám již nejspíš ničí vztahy i celý život. Nejprve potřebujeme ten kořen hořkosti ve svém životě objevit (poznáte jej „podle ovoce“, nebo vám jej jistě ochotně ukáží vaši přátelé). Potřebujete zjistit, jak a kdy to vlastně v dětství začalo. Musíte odpustit lidem, vůči kterým byl váš hněv namířen. Poproste svého nebeského Otce v Ježíšově jménu, aby vám tento hřích (kořeny hořkosti) odpustil. Poproste o nové srdce, které nebude očekávat špatné, ale dobré věci (dobré chování lidí apod.).

Kletby (prokletí)

Dlouho jsem zvažoval, jestli mám toto téma zařadit do „vnitřních zranění“. Vzhledem k tomu, jak kletby ovládají mimo naši vůli náš život, myslím, že sem skutečně patří.

Když někdo uslyší slovo kletba nebo prokletí, nejspíš mu naskočí husí kůže a vzpomene si na šamany a kouzelníky woodoo. Skutečnost je taková, že s různými formami kleteb se setkal nejspíš každý z nás. Můžeme je rozdělit na dvě skupiny, i když se v principu účinku prakticky neliší:

- 1) kletby, které nad námi vyslovil někdo jiný
- 2) kletby, které jsme si nad sebou vyslovili sami

Slyšeli jste někdy od svých rodičů věty jako např.: „Nechod ven s mokrou hlavou, nastyďneš!“ ; „Kdo nedojídá, toho na vojně zastřelí!“ ; „Nepij tu studenou limonádu, bude Tě bolet v krku!“. Vypadá to možná směšně, ale je to forma prokletí. A můžeme i „trochu přitvrdit“. Co třeba věty: „Jsi bordelář!“ ; „Na co sáhneš, to pokazíš (rozbiješ)!“ ; „Umiš jen zlobit a dělat nepořádek!“ ; „Nic do Tebe není a nikdy do Tebe nic nebude!“ ; „Jsi lempl!“ ; „Jsi grázl!“ apod.

To vše jsou kletby „jako vyšité“ – a skutečně fungují. Rodiče si neuvědomují, jakou škodu mohou jejich kategorická prohlášení (kletby) způsobit. Chtěl bych touto cestou poprosit zejména všechny rodiče, aby se nad tím důkladně zamysleli!

Možná se ptáte, jak tedy dítěti sdělit, že něco neudělalo správně? Klasickým příkladem může být, že vám dítě zalže. To ale neznamená, že je lhář (a ani mu to takto nesmíte sdělit!), ale že v tomto konkrétním případě zalhal, upozornit jej na to, že to není správné, a dát mu najevo, že jej milujete a že to na vaši lásku k němu nemá žádný vliv. Označení „lhář“ je totiž popis charakteru, nikoliv konkrétního činu! To je popis charakteru ďábla, ale ne vašeho dítěte!

Stejně je to v případě, že dítě něco rozbije, ukradne, má v pokoji nepořádek apod. Dítě není „kazisvět“, který umí pouze rozbíjet věci, není zloděj, není bordelář, lenoch, nešika apod. **Neplette si podstatu charakteru s konkrétními činy!!!**

Pojďme se nyní podívat na ta prokletí „těžšího kalibru.“ Výroky rodičů typu „Nic do Tebe není a nikdy do Tebe nic nebude!“ jsou skutečnými těžkými kletbami, s kterými se daná osoba bude muset prát celý život – pokud nebudou zlomeny. Děti mají na výběr pouze dvě možnosti, jak na takové výroky reagovat.

Ti slabší je přijmou jako fakt (jejich rodiče by jim přece nelhali) a přizpůsobí se jim. Budou mít problémy ve škole i v celém životě. Nic se jim nebude dařit.

Druhou možností je, že se silné dítě vzepře proti těmto prokletím, a bude se ze všech svých sil snažit dokázat rodičům opak. Budou si chtít zasloužit jejich uznání a lásku. A jsme zpět u orientace na výkon a Božího prokletí z Jeremjáše 7, 5-8. Proti kletbám, které jsou duchovní záležitostí, ale nejde bojovat přirozenými prostředky. Daná kletba musí být rozpoznána (většinou vám bude muset Duch svatý připomenout ten okamžik z dětství, kdy byla pronesena) a v Ježíšově jménu odmítnuta a zlomena.

Aby to nebylo tak jednoduché a abychom se nemohli pouze vymlouvat na selhání svých rodičů (zejména), domnívám se, že většinu kleteb si nad sebou vyslovíme sami! Kolik děvčat si někdy řeklo: „Jsem tlustá, ošklivá, nikdy o mne nikdo nezakopne, nejsem hodná lásky apod.“. Kolik kluků si řeklo něco podobného, např.: „Jsem tlustý, neohrabaný, pihatý, pomalý, nikoho nedokážu rozesmát, jsem nešikovný, já si asi holku nikdy nenajdu apod.“.

Princip funkce je podobný vnitřnímu zařeknutí, a stejný je i způsob řešení – kletby musí být rozpoznány a v Ježíšově autoritě zlomeny!

Shrnutí a závěr:

Nepopsal jsem zde všechny druhy vnitřních zranění, ale snažil jsem se zmínit o těch nejčastějších a nejzávažnějších. Jsem si vědom toho, že jsem v tomto „krátkém“ pojednání o uzdravení vnitřních zranění mohl zmínit pouze základní informace a poměrně stručně se zmínit o způsobu, jak přijmout uzdravení. Na podrobný rozbor by bylo potřeba napsat celou knihu. Mou hlavní touhou je, aby si křesťané uvědomili vážnost vnitřních zranění a nesprávných reakcí na ně. Aby křesťané konečně pochopili, proč přes všechnu snahu jejich manželství často živoří, proč nepřiměřeně reagují v určitých situacích apod.

Bez uzdravení vnitřních zranění nemohou křesťané vstoupit do skutečné svobody a prožít pravdivost Ježíšových slov **Matouš 11, 30: *Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.*** Každá forma našeho hříchem a zraněními porušeného charakteru musí být nejdříve ukřižována, abychom mohli přijmout Ježíšův charakter. To samé se týká i naší představy lásky, která je ve většině případů stejně pouze formou sobectví, protože má množství požadavků (byť většinou skrytých).

Nejspíš znáte verš **Matouš 5, 8: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*** Tento verš jsem před léty začal vnímat jinak, než se obvykle vysvětluje. Vnímám jej tak, že pokud nebudeme mít skutečně uzdravené (čisté, jednoduché, prosté) srdce, pak nebudeme vidět Boha, ale nějakou Jeho „karikaturu“, pokřivenou přesně podle toho, jakými zraněními jsme prošli a jak jsme na ně reagovali. Rozumíte již, proč jsem v úvodu řekl, že vnitřní uzdravení (uzdravení duše) je záležitostí ve svém důsledku důležitější, než fyzické uzdravení?

Upozornění: *Pokud chcete od Boha uzdravit svá rozbitá srdce, měli byste vědět ještě jednu důležitou věc. Přiznejte Bohu své hříchy, vzdejte se každé své hořkosti, neodpuštění, strachu apod., a poproste jej v Ježíšově jménu o uzdravení. Poproste jej, aby od Vás vzal i bolest s tím spojenou. Když to uděláte, musíte se k tomu přestat vracet! Tak byste své rány stále jitrili a zabraňovali byste jejich uzdravení! Je to tak trochu jako byste si připomínáním těch bolestivých situací a zranění vždy znovu "trhali stehy" na ráně, nebo si do otevřené rány sypali sůl. Pokud se Vám myšlenky stočí na oblast, kterou jste vydali Bohu a poprosili Jej o uzdravení, musíte říci "dost!" a začít přemýšlet o něčem jiném!!!*

Jako skvělý zdroj informací a inspirace mi posloužila kniha manželů Sandfordových s názvem „Vnútorné uzdravenie a rodina“. Použité verše z řecky psané části bible jsou zejména z překladu Nové smlouvy od KMS, verše z hebrejské části bible jsou většinou z ekumenického překladu. Výjimečně jsem kvůli přesnosti či upřesnění použil vlastní překlad. Komentáře mi můžete posílat např. na mou e-mailovou adresu info@musculus.cz. Více článků, biblických rozborů apod. najdete na mém serveru www.musculus.cz/buh.